

gjeringsens Side ere opfordrede til at anvende Penge paa en stykkevis og fuldstændig uklar og ubegrundet Gjennemførelse af en Forsvarsplan, om hvilken ikke et eneste Menneske er enig eller veed, hvad den skal nytte til, og hvad den vil føre til. Det er det, jeg kalder finansielt meningsløst — jeg har ikke simpelthen sagt, som den høitærede Minister anførte, meningsløst. Det er ikke politisk meningsløst. Der kan være overordentlig god Mening i, at denne Regjering søger at skaffe sig Bevillinger paa Forsvarsvæbnet. Der er politisk talt god Mening deri, ligesom der politisk talt er god Mening deri, at det ærede Medlem af Mindretallet støtter Ministeriet deri. Men finansielt set er der ingen Mening deri; thi det er unyttigt. Det har kun politisk Nytte, ligesom Forsvarssaagens Forhandling kun har været til politisk Fornøielse for Regjeringen og dens Tilhængere. Den har kun haft politisk Betydning, og den har aldrig viist sig at have anden Betydning. Saaledes har ogsaa denne Bevilling særlig kun politisk Interesse; som saadan bliver der god Mening deri, men finansielt, naar man ser paa, hvad Nytte der skabes for de Penge, der skulle gives, da er den absolut unyttig. Det Samme gjælder med Hensyn til andre Punkter. Mindretallets ærede Ordfører oplyste mig om, at Toldloven ikke havde Noget med Handelsdirektoratet at gjøre, idet han sagde, at Toldloven ligger under Generaltolldirektøren. Det er vel derfor, det gaar med den, som det gjør, thi der eksisterer jo ikke nogen Generaltolldirektør. Jeg maa minde det ærede Medlem om, at der ingen Generaltolldirektør er, men at der vel eksisterer en Generaldirektør for det indirekte Skattevæsen; dennes Stilling er meget mere omfattende, han har meget Andet at gjøre end at sørge for Toldsaagens Gjennemførelse. Jeg tvivler ikke om, at Toldsaagen ligger hen, og at den aldrig vil komme ud under de nuværende Forhold; men, naar det er givet, at vi ikke faae nogen Toldlov ud — og jeg tror, at det ærede Medlem er enig med Flertallet i, at ligesaa lidt som om andre økonomiske Reforme er der under den nuværende Regjering nogenformig Udset til Enighed om Toldreformen — hvorfor i al Verden skal Ministeren saa have et Handelsdirektorat, som giver Regjeringen Raad med Hensyn til økonomiske Reforme, og hvorfor skal der være en Repræsentant for Handelsstanden i en Regjering, som aldeles Intet kan udrette for Handelen? Jeg antager, at Handelsstanden helst maa ønske at være fri for at have en Repræsen-

tant i en Regjering, som paatager sig Ansvar for den uheldige økonomiske Veie, vi ere inde paa. Derfor siger jeg, at en saadan Bevilling til Oprettelsen af et Handelsdirektorat er absolut unyttig, thi det vilde blive en Institution, som ikke kunde gjøre Andet end kompromittere sig overfor Handelsstanden og komme til at bære Ansvar for den meget uheldige Politikk, som i den Henseende føres fra Regjeringens Side. En saadan Bevilling er mildest talt unyttig, og derfor siger jeg: vi have ikke Raad dertil. Der ligger ikke, at vi ikke skulle have Raad til Skattenedsættelser. Jeg mener overhovedet, at, naar vi kunne faae noget Nyttigt for Pengene, saa have vi Raad dertil, men naar vi ikke kunne faae noget Nyttigt for Pengene, saa have vi ikke Raad dertil. Det, at vi ikke, saaledes som Forholdene nu ere, kunne se, hvorvidt der vil blive brugt mange eller saa Penge i Fremtiden, og hvor Pengene skulle tages fra, det udelukker ikke, at man stiller bestemte Krav i Retning af Skattereformer, og et af disse Krav er netop dette, at faae en af disse Reforme, som koster mange Penge. Med samme Ret, siger det ærede Medlem, hvormed vi modsætte os Reformen, der koster mange Penge, skulde vi ogsaa modsætte os Skattereformer, som ogsaa koster Penge, og dem ere vi dog ikke bange for; at dette er saa, skal bevise, at her er en Selvmodsigelse hos os. Sagen er imidlertid den, at hvad enten en Reform koster Penge derigjennem, at Reformens Sværskættelse kræver Betaling til Embedsmænd, eller derigjennem, at selve Reformen bestaar i Opgivelsen af visse Skatter, som skulle ophæves for at lette den økonomiske Udvikling, saa kommer det fuldstændig ud paa Et og det Samme for os, naar blot Reformen er nyttig. Vort Standpunkt er dette, at hvor vi se Nyttens ved en Udgifts Afholdelse eller en Indtægts Opgivelse, der bevilge vi den, men hvor vi se, at der i Forslaget ikke ligger Andet end en politisk Interesse, uden at der ellers er nogen paa viselig, finansiel, forsvaerlig Grund til at give denne Bevilling, der modsætte vi os den. Det er det, jeg kalder den finansielle Betragtning. Jeg ønsker at konstatere for det ærede Medlems Skyld, at han har sagt sig løs fra samtlige sine Benner, hvad deres forbyrderste Hensigter angaar. Om det ærede Medlem vil finde sig vel ved i denne Henseende at staa ene, maa han selv afgjøre. — Jeg finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa, hvad der blev sagt af den høitærede Finansminister, da jeg allerede i mit Svar til Mindretallets ærede Ordfører (Scharling) har berørt de Betragtninger, han